

Medailónik ambasádorky demokratickej kultúry

Ester Viktória Ziffová

Stále nie som si istá, kto som

Priznám sa, že si ešte stále nie som úplne istá, kto som. Počas nášho života zastávame rôzne roly, no myslím si, že sa celú tú dobu len hľadáme. Aspoň tak to mám ja. Študentka, dcéra, kamarátka, občianka, žena... Ani jeden z týchto sociálnych statusov nemá navrch, človek jednoducho stvárňuje viacero rolí.

Jedno je však isté. Som dvadsaťročná študentka Katedry žurnalistiky na Univerzite Komenského a verím, že zo mňa o pár rokov bude aj novinárka. Pochádzam z multikultúrnej rodiny a som Slovenka. Problematike ľudských práv som sa začala venovať ako šestnásťročná, keď ma môj učiteľ občianskej náuky prihlásil do súťaže Olympiáda ľudských práv, o tom sa však dozviete v ďalšom blogu.

Z každého rožka troška

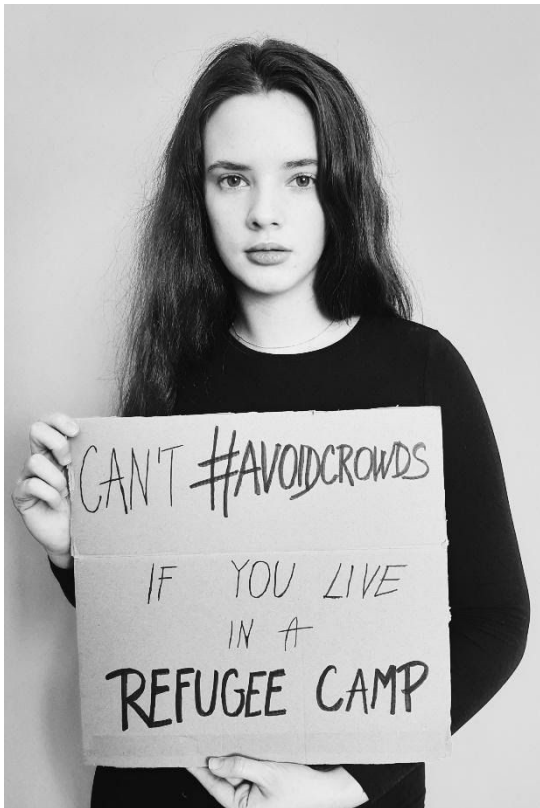
Ak ste sa dostali na túto stránku, tak ste si pravdepodobne vedomí toho, že nie všade to funguje tak, ako by to fungovať malo. Mňa od mala zaujímali najmä tie veci, ktoré treba opraviť. Nerada to priznávam, no pravdou je, že ešte stále naivne a detsky verím, že niečo málo dokážem zmeniť aj ja. Mimo spoločenského diania ma vždy zaujímali témy ženskej rovnoprávnosti. Neskôr, po príchode nedemokratickej parlamentnej strany, som sa začala zaujímať o témy tolerancie a naopak xenofóbie a rasizmu. Do toho všetkého prišla klimatická kríza a chceme či nechceme, táto téma zasiahla každého z nás. A ak sa o ňu ešte nezaujímate, tak predpokladám, že to čoskoro doľahne aj na vás. Teplo, teplo, prihorieva, horí!

Škola bez žiaka nie je školou

Vždy som bola a dúfam, že aj vždy budem človek, ktorý sa rád učí. Ale prirodzene len tie veci, ktoré ho zaujímajú. Myslím si, že ma nevystihuje slovo „bifľoška“, no určite by ste ma dokázali prirovnať k tej premotivovanej osobe, ktorá má počas diskusie vždy priveľa otázok a napriek tomu, že sa už všetci balia na obedovú pauzu, neprestáva rozprávať. Z tejto nelichotivej pozície učenia chlivej študentky sa vám budem prihovárať v blogoch o školstve.

O nás bez nás

V prvom ročníku na vysokej škole sa mi (zázrakom) podarilo navštíviť ďalekú Ghanu. Na tejto novinárskej ceste som navštívila tri utečenecké tábory. Rozprávala sa s množstvom utečencov ako aj s tamojšími odborníkmi. Nie som fanúšik motivačných rečí a klišé, no táto skúsenosť mi naozaj zmenila život. V svojich blogoch vám predstavím rôzne príbehy z Ghany. Nie som odborníčka, neponúkam riešenia. Chcem vám len rozpovedať príbehy týchto ľudí, pretože aj keď sa do debaty o utečencoch zapája naozaj veľa Slovákov, je len málo tých ktorí s utečencami hovorili. Je teda fér, aby ste utečencov poznali aj „z tej druhej“ strany. Z tej skutočnej. Prajem vám príjemné čítanie.

Fotka z kampane, ktorá poukazovala na to, že koronavírus môže zasiahnuť aj utečencov v táboroch. Na kartóne je napísané: “Keď žijete v utečeneckom tábore, nemôžete sa vyhýbať davom”.